

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.467/2018/11.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. március 5. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A pénzmosás büntettének kísérlete miatt **I.rendű vádlott neve ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. június 15. napján kihirdetett **3.B.302/2017/22.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottak által elkövetett bűncselekményt pénzmosás büntette kísérleteként [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont 2. fordulat, b) pont 4. fordulat, (4) bekezdés b) pont] **minősíti**, melyet II. rendű vádlott bűnsegédként, III. rendű vádlott felbujtóként követett el.

III. rendű vádlottal szemben a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás kiszabását **mellőzi**.

Az elsőfokú eljárás során felmerült összesen 2.561.979,- (kettőmillő-ötszázhatvanegyezer-kilencszázhetvenkilenc) forint bűnügyi költséget a vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az abban foglalt bűnjelek nyilvántartási száma: Kecskeméti Törvényszék [szám]

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék 2018. június 15. napján kihirdetett 3.B.302/2017/22. számú ítéletével a 2015. február 9. napjától 2015. december 4. napjáig előzetes letartóztatásban volt I. rendű, II. rendű és az eljárás során személyi szabadságában nem korlátozott III. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének kísérletében [2012. évi C. törvény /Btk./ 399. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont, 10. §, 6. § (2) bekezdés], mint társtetteseket.

Ezért az elsőfokú bíróság:

-I. rendű vádlottat három év szabadságvesztésre, három év közügyektől eltiltásra és három év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő

naptól van helye. Elrendelte a Kecskeméti Városi Bíróság 28.Bk.612/2012/3. számú ítéletével kiszabott egy év börtönbüntetés végrehajtását.

- II. rendű vádlottat kettő év szabadságvesztésre és kettő év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és annak tartamába beszámította a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő naptól van helye.

-III. rendű vádlottat három év szabadságvesztésre, három év közügyektől eltiltásra és három év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a III. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kétharmad részének, de legalább három hónapnak a kitöltését követő naptól van helye.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és az elsőfokú eljárásban felmerült összesen 2.561.979,- forint bünyügyi költségéből az I., II. és III. rendű vádlottakat 1.500.000,- forint bünyügyi költség viselésére kötelezte egyetemlegesen, míg megállapította, hogy 1.061.979,- forint bünyügyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- az ügyész, mindhárom vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, míg
- az I., II. és III. rendű vádlottak és védőik egyezően felmentés érdekében.

Az I. és II. rendű vádlottak védője írásban előterjesztett fellebbezésének indokolásában és a fellebbezési nyilvános ülésen perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, mely szerint az elsőfokú eljárás során nem került bizonyításra, hogy a vádlottak tudtak volna arról, a bankszámlára érkezett pénz bűncselekményből származik. Az elsőfokú ítéleti tényállás álláspontja szerint iratellenes és téves megállapításokat tartalmaz. Téves a törvényszék vádlottak tudattartalmára levont következtetése, mivel a bankszámla zárva volt, így ténylegesen semmit sem tehettek a számlán lévő összeg feletti rendelkezés körében. Összegezve elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítékok hiánya okából indítványozta az I. és II. rendű vádlottak felmentését.

A III. rendű vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezésének indokolásában és a fellebbezési nyilvános ülésen perbeszédében fellebbezésének indokául az ítélet részbeni megalapozatlanságára és az indokolási kötelezettség megsértésére történő hivatkozással kifejtette azon álláspontját, miszerint nem nyert bizonyítást, hogy egyáltalán pénzmosás alapjául szolgáló bűncselekmény megvalósult volna. A[cég neve] nevű gazdasági társaság nem tett feljelentést és az egyéb körülmények is kétségessé teszik az alaphűncselekmény elkövetését. Hivatkozott arra, hogy a bankban az I. és II. rendű vádlottak által bemutatott szerződések a számlán lévő pénz eredetét nem bizonyították, csak a továbbutalás alapját kívánták ezekkel bizonyítani. Álláspontja szerint az I. és II. rendű vádlottak gyanúsított kihallgatása (2015. február 9. és 10.) nem vehető bizonyítékként figyelembe, mert részükre védő kirendelésére nem került sor. Hangsúlyozta, hogy nem adta indokát az elsőfokú bíróság annak, hogy a III. rendű vádlottnak honnan kellett tudnia arról, hogy a bankszámlán lévő pénz bűncselekményből származik. Vitatta ezen túlmenően a vádlottak társtettesi elkövetését is.

A III. rendű vádlott védője bizonyítási indítványokat terjesztett elő, így ismételt tanúkihallgatását az utóbb közjegyző előtt tett nyilatkozatában foglaltakra figyelemmel, továbbá xy és a többi, a magánnyomozói jelentésben szereplő tanú kihallgatását indítványozta. Ezen túlmenően a magánnyomozói jelentésben írt SMS-ek lefoglalását és értékelését is kérte. Ezen bizonyítékok nélkül véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján részben megalapozatlan, ezért indítványozta a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bizonyítás felvételét. Másodlagos indítványa indokolási kötelezettség megsértése miatt a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti hatályon kívül helyezés volt. Indítványozta harmadlagosan a tényállás több ponton történő helyesbítését, összességében pedig, hogy a másodfokú bíróság bizonyítékok hiányában mentse fel a III. rendű vádlottat, negyedlegesen állapítsa meg, hogy a vádlottak cselekménye alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérlet, amiért a kiszabott büntetés korlátlan enyhítésére van lehetőség, így intézkedés alkalmazását kérte a III. rendű vádlottal szemben.

A fellebbezési nyilvános ülésen ezen írásban előterjesztett fellebbezését változatlanul fenntartva, a bizonyítási indítványok elutasítását követően, az ítélet részbeni megalapozatlanságára történő hivatkozást fenntartotta, osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját a minősítés tekintetében, kifejtette, hogy álláspontja szerint sem alkalmasak az I. és II. rendű vádlottak által bemutatott szerződések az eredetleplezésre. Az eltérő minősítés körében a Btk. 399. § (2) bekezdés a) és b) pontjában részletezett elkövetési magatartások kapcsán felhívta a figyelmet arra, hogy a bűncselekmény csak abban az esetben valósul meg, ha a dolog eredetét az elkövető az elkövetés időpontjában ismerte, azaz a tényállás tényudatot követel meg, mely jelen esetben nem nyert bizonyítást, ezért álláspontja szerint legfeljebb a Btk. 400. §-ában meghatározott gondatlan alakzat elkövetése kerülhet szóba.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet tábla három jogi kérdéskörben foglaljon állást: a részbeni megalapozatlanság, az indokolási kötelezettség elmulasztása és az eljárási szabálysértések tekintetében, egészítse ki, illetve helyesbítse az elsőfokú ítélet tényállását, ez alapján a III. rendű vádlottat mentse fel, illetve állapítsa meg, hogy az eredetigazolás alkalmatlan kísérlet volt, mellőzze a tártettségben történő elkövetést és amennyiben a III. rendű vádlott bűnösségének megállapítását az ítélet tábla helytállónak tartja, a kiszabott büntetés jelentős enyhítését is indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség B.217/2018/1-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását is indítványozta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

A főügyészség álláspontja szerint a tényállás megalapozott, a bűncselekmény minősítése azonban téves. Véleménye szerint a vádlottak magatartása a Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont 1. és 2. fordulatába, illetve a b) pont 3. fordulatában meghatározott elkövetési magatartásokat valósította meg. Az I. és II. rendű vádlottak ugyanis a bankban eljárva készpénzt kívántak felvenni, ennek érdekében két szerződést mutattak be, ez a magatartásuk azonban nem eredet elleplezésére, hanem a dolog megszerzésére, illetve felhasználására irányult. Hivatkozott arra, hogy a Btk. 399. § (2) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott bűncselekmény eshetőleges szándékkal is megvalósítható. Álláspontja szerint tévesen állapította meg a Kecskeméti Törvényszék a folytatólagos elkövetést, mivel a pénzmosás esetén az azonos elkövetési tárgyra elkövetett

különböző elkövetési magatartások, amennyiben azonos célzatra vezethetők vissza, természetes egységes alkotnak, így a vádlottak magatartása nem folytatólagos, hanem természetes egységként értékelendő. Emellett a III. rendű vádlott csupán utasította az I. rendű vádlottat a pénzzel kapcsolatos ügyintézésre, a II. rendű vádlott ebben a III. rendű vádlott utasítása alapján működött közre, így álláspontja szerint a III. rendű vádlott felbujtóként követte el a terhére rótt bűncselekményt. Összességében indítványozta a minősítés megváltoztatását az átiratban írtak szerint, a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, annak megállapítását, hogy a III. rendű vádlott felbujtóként követte el a bűncselekményt, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybehagyására tett indítványt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen perbeszédében az átiratában írtakat annyiban helyesbítette, hogy a bűncselekmény minősítése helyesen: Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont 2. fordulat, b) pont 4. fordulat, (4) bekezdés b) pont. A védelem által előterjesztett fellebbezésekre reflektálva kifejtette azon álláspontját, mely szerint nem történt a nyomozás során olyan eljárási szabálysértés, amely miatt az I. rendű vádlott gyanúsítottai vallomását a bizonyítékok köréből indokolt lenne kirekeszteni. Nem helytálló az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a részbeni megalapozatlanságra történő kifogás sem. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy az alapbűncselekmény elkövetése bizonyított, az is bizonyított, hogy az I. rendű semmiféle gazdasági tevékenységet nem végzett a vádlotti cégben, továbbá megállapítható az is, hogy az I. és II. rendű vádlottak a szerződéseket nem az elrejtés, illetve elleplezés érdekében mutatták be a bankban, hanem annak igazolására, hogy vásárlás miatt van szükségük a számlán lévő pénzre. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása tehát megalapozott, ezért indítványozta a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását.

Sem a vádlottak terhére, sem a javukra előterjesztett fellebbezések nem alaposak, az eltérő minősítés tekintetében előterjesztett főügyészségi indítvány helytálló.

A másodfokú bíróság a 2018. július 1. napjától hatályos, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el. A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell a Be. rendelkezéseit.

A Be. 870. § (1) bekezdése alapján az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Jelen ügyben - a 2018. július 1. napját megelőzően bejelentett - fellebbezések bejelentésére a vádlottak terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása, illetve a vádlottak javára felmentésük, illetve a kiszabott büntetésük enyhítése érdekében került sor, ezért a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban lévő 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárást és ez alapján az ügy lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a másodfokú bíróság a határozatát az

elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve ha a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

A Be. 594. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében és akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, új bizonyítékokra hivatkoztak.

A III. rendű vádlott védője új bizonyítékokra történő hivatkozással indítványozta XY tanú ismételt kihallgatását, az utóbb becsatolt közjegyző előtt tett nyilatkozatra figyelemmel, továbbá XZ és a magánnyomozói jelentésben szereplő többi személy tanúkénti kihallgatását, ezen túlmenően a magánnyomozói jelentésben írt SMS-ek lefoglalását és szakértő általi kiértékelését. A védő az ítéleti tényállás részbeni megalapozatlanságára történő hivatkozással kérte az előterjesztett bizonyítási indítványok alapján bizonyítás felvételét.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság xy tanút kellő részletességgel kihallgatta, a tanú vallomása a nyomozás során tett vallomásával teljesen egybehangzó volt, ezen egybehangzó vallomásokat a törvényszék a többi rendelkezésre álló egyéb bizonyítékkal összevetve megfelelően értékelte a tényállás megállapítása során, így a tanú ismételt kihallgatására törvényes lehetőség nem volt.

Ugyancsak bizonyítékként értékelte a xy származónak vélt SMS-ek tartalmát, valamint a magánnyomozói jelentésben foglaltakat, ugyanakkor kellő és helytálló indokát adta annak, hogy ezeket a bizonyítékokat miért vetette el a tényállás megállapítása során.

A fentiekre is tekintettel az ítélet tábla a lényegét illetően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak ítélte, így bizonyítás felvételének a másodfokú eljárásban nem volt helye, ezért a III. rendű vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

Nem osztotta az ítélet tábla a védelem azon álláspontját, hogy eljárási szabálysértés miatt az I. és III. rendű vádlottak nyomozás során 2015. február 9. és 10. napjain tett vallomásait a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni, mert kihallgatásaik során sérült a védelemhez való joguk, hiszen védő nélkül tettek vallomást.

A rendelkezésre álló iratok adataiból megállapítható, hogy a nyomozás a szlovák hatóság kezdeményezésére indult, az eljárást később a Magyar Köztársaság Legfőbb Ügyészsége átvette, ezáltal a büntetőeljárás 2016. december 20. napjától Magyarországon folytatódott, tehát a büntetőeljárás egységesnek tekintendő, abban az átvétel időpontjától kell alkalmazni a magyar eljárási szabályokat.

Az I. és II. rendű vádlottakat a szlovák nyomozó hatóság 2015. február 9. napján őrizetbe vette, majd azon a napon gyanúsított ki hallgatásukra is sor került. Az I. rendű vádlott ekkor önmagára és vádlott-társaira nézve is terhelő tartalmú vallomást tett. Ez a vallomás az ítélet tábla álláspontja szerint felhasználható, tekintve, hogy a kihallgatása előtt az I. és II. rendű vádlottakat figyelmeztették, hogy joguk van védőt meghatalmazni, illetve kérhetik védő kirendelését, továbbá kérhetik, hogy védőjük részt vegyen a kihallgatáson és ebben az esetben a vallomástételt megtagadhatják, ha a védő nincs jelen. Az I. és II. rendű vádlottaknak tehát lehetőségük lett volna

védőt meghatalmazni, kérhették volna védő kirendelését, illetve védő távollétében joguk lett volna megtagadni a vallomástételt. Sem az I. rendű, sem a II. rendű vádlottak ezekkel a jogaikkal nem éltek, ezért a másodfokú bíróság törvényesen beszerzett bizonyítéknak tekintette a védelem által kifogásolt vallomásokat, hiszen azoknak még nem a magyar eljárási szabályoknak kellett megfelelniük.

A Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, valamint ténybeli következtetés útján az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását és tényállását a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint az alábbiaknak megfelelően helyesbítette, illetve kiegészítette:

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ügydöntő határozatában a tényállás részeként kezelte a vádlottak személyi körülményeire, valamint büntetett előéleti adataira vonatkozóan megállapított tényeket. A személyi körülményeket és a büntetett előéleti adatokat az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza, de nem képezik a tényállás részét az 1998. évi XIX. törvény (3) bekezdés b) és c) pontjai, illetve a Be. 561. § (3) bekezdésének b) és c) pontjaiban részletezettek szerint.

Az I. rendű vádlott büntetett előéleti adatai között felhívott Kecskeméti Városi Bíróság 6.B.808/2009/18. számú ítéletére történő hivatkozást az ítéltábla mellőzte a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 97. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel, tekintve, hogy a másodfokú bíróság által beszerzett bűnügyi nyilvántartás adatai ezt az elítélést már nem tartalmazták.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását akként helyesbítette, hogy xx 2015. január 30. napján intézkedett a korábbi átutalási megbízás módosítása iránt.

Ez a helyesbítés azért vált szükségessé, mert a dátum nyilvánvaló elírás folytán tévesen került rögzítésre, hiszen xx tanú által becsatolt iratok adatai és a tanú vallomása szerint az átutalás módosítása 2015. január 30. napján történt.

Helyesbítette továbbá az elsőfokú ítélet 7. oldal harmadik bekezdésében írtakat akként, hogy az I. rendű vádlott, mint ügyvezető nem végzett a [cég neve 1] cégben gazdasági tevékenységet és mellőzte annak megállapítását, hogy a céget ténylegesen a III. rendű vádlott irányította.

Ez a helyesbítés azon alapul, hogy az I. rendű vádlott vallomása szerint semmilyen gazdasági tevékenységet nem folytatott, a vádban megjelölt bankszámlán pedig pénzforgalom nem volt. A cégnek viszont az I. rendű vádlott volt az ügyvezetője, így nélküle a cég nem is folytathatott semmiféle gazdasági tevékenységet. Téves az a megállapítás is erre tekintettel, hogy a III. rendű vádlott irányította a cég tevékenységét.

Az elsőfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdésében írtakat akként helyesbítette, hogy az I. és II. rendű vádlottak a banki ügyintéző kérésére a [cég neve 1] és az [cég neve 2] között, valamint a [cég neve 1] és a [cég neve 3] között létrejött adásvételi szerződéseket mutatták be annak igazolására, hogy a számlán lévő pénzt milyen kötelezettségek kiegyenlítésére kívánják felhasználni.

Téves ugyanis az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a számlán lévő pénz eredetét akarták ezen szerződések bemutatásával az I. és II. rendű vádlottak elleplezni, hiszen ezek a szerződések nem a számlán lévő összeg eredetével voltak kapcsolatosak.

A 8. oldal utolsó bekezdését akként helyesbítette, hogy az I. rendű vádlott a tényállásban foglalt ügyintézésért a számlán lévő összeg 5 %-át kapta volna meg a III. rendű vádlottól.

Ez a helyesbítés azért szükséges, mert téves az a megállapítás, hogy a II. rendű vádlott részesült anyagi juttatásban a III. rendű vádlottól, hiszen erre vonatkozóan semmilyen tény vagy adat nem állt rendelkezésre. A II. rendű vádlott vallomása szerint ugyanis a III. rendű vádlottól csak a benzinköltségekre kapott pénzt, az I. rendű vádlott azonban a nyomozás során elmondta, hogy eljárásáért milyen összegű ellentételezést kapott volna a III. rendű vádlottól.

Az ítélet tábla a 9. oldal harmadik bekezdésében írtakat a jogi indokolás körébe emeli, mert a vádlottak tudattartalmára vonatkozó megállapítás a jogi indokolás körébe tartozik.

A 9. oldal negyedik bekezdésében írtakat pedig akként helyesbítette, hogy az I. rendű vádlott a III. rendű vádlott utasításai alapján az ismeretlen személy által, az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalásból származó pénzüsszegekből megkísérelt megszerezni a III. rendű vádlott részére készpénzként felvéve 100.000 USA dollárt (26.747.000,- forintnak megfelelő összeget), illetve átutalással fel akart használni belőle 195.000 USA dollárt (52.156.650,- forintnak megfelelő összeget).

Így az I. rendű vádlott mindösszesen 295.000 USA dollár, azaz 78.903.650,- forint értékben kívánt rendelkezni a bűncselekményből származó pénzből, melyhez a II. rendű vádlott segítséget nyújtott azáltal, hogy gépjárművel a bankhoz elvitte, majd a banki ügyintézésben segédkezett neki.

A fenti helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság a vádlotti cselekvőségek alapján tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a bűncselekményből származó pénzt megkísérelték eltitkolni, illetve elleplezni. Az I. rendű vádlott magatartása a dolog III. rendű vádlott számára történő megszerzésére (készpénz felvétele), illetve annak felhasználására (átutalás) irányult. Az elkövetési magatartás pontos, iratok adataival egyező megállapításának a bűncselekmény helyes minősítése szempontjából van jelentősége.

Nem osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint az elkövetési érték megállapítása során értékelni kell azt a vádlotti magatartást is, miszerint 187.000 USA dollárt, azaz 50.160.625,- forintot kellett volna még az I. rendű vádlottnak a III. rendű vádlott utasítására átutalni egy másik bankszámlára.

E körben ugyanis az I. és II. rendű vádlottak semmilyen intézkedést nem tettek, mert a III. rendű vádlott az érintett bankszámlaszámot nem küldte meg nekik, így ezen összeg átutalása érdekében semmilyen tevékenységet nem fejtettek ki, ezt az átutalást nem is kezdeményezték, de objektíve sem volt erre lehetőségük adatok hiányában. Ezért a másodfokú bíróság az elkövetési érték megállapítása során az ezen összegre történő hivatkozást mellőzte.

Kiegészítette viszont az ítélet tényállását a büntetőeljárás adataival akként, hogy 2015. február 6. napján a [város neve] Rendőrkapitányság Bűnügyi Főosztálya büntetőeljárást kezdeményezett különösen nagy vagyoni hátrányt okozó pénzmosás büntettének kísérlete miatt.

2015. február 10. napján a [város neve] Rendőrkapitányság Bűnügyi Főosztálya KRP-7/1VYS-NR-15 ügyszám alatt vádat emelt I.rendű vádlott, II.rendű vádlott és III.rendű vádlott ellen a fenti bűncselekmény elkövetése miatt.

A [ország neve] Köztársaság Legfőbb Ügyészségének VGptm266/16/1000-5 számú felajánlása alapján a Magyar Köztársaság Legfőbb Ügyészsége által TPK.7396/2016/1-I. szám alatt átvett büntetőügyben, az 1998. évi XIX. törvény 170. § (1) és (2) bekezdésében írtak alapján - figyelemmel a Btk. 3. § (1) bekezdés c) pontjára - a [megye neve] Főügyészség B.712/2016/1-I. számú határozatával a Btk. 399. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő, különösen nagy értékre elkövetett pénzmosás bűntette miatt a nyomozást 2016. december 20. napján elrendelte.

Ez a kiegészítés azért vált szükségessé, mert így állapítható meg, hogy egységes büntetőeljárás volt folyamatban a vádlottakkal szemben, amely [ország neve] indult és átvétel folytán Magyarországon folytatódott.

Egyeben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása helyes és hiánytalan, az a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is maradéktalanul mérlegelési körébe vonva, kellő és okszerű indokát adta annak, hogy miért vetette el a vádlottak büntetőjogi felelősséget tagadó védekezését és, hogy ezzel szemben tényállását mely bizonyítékokra alapítottan állapította meg. E körben az elsőfokú bíróság indokolása annyiban szorul helyesbítésre, hogy a másodfokú bíróság mellőzte a bizonyítékok köréből xx a magánnyomozó eljárása során tett nyilatkozataira történő hivatkozást, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság kellő és okszerű indokát adta annak, hogy miért nem vette figyelembe magát a magánnyomozói jelentést, így önmagával is ellentmondásba került akkor, amikor ehhez képest xx , a magánnyomozó előtt tett nyilatkozatait viszont bizonyítékként értékelte.

Az immár irányadó tényállás alapján a másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolásából mellőzte annak részletezését is, hogy a terheltek célja az volt, hogy a bűncselekményből származó pénz eredetét megkíséreljék elleplezni, illetve eltitkolni, hiszen erre alkalmatlan volt az a két szerződés, amelyet a bankban bemutatnak.

Összességében az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a [cég neve 1]számlájára ismeretlen személy által elkövetett csalásból származó pénz került átutalásra.

Nem foghat helyt az a védői érvelés, mely szerint az alaphűncselekműny elkövetése nem nyert bizonyítást, illetve az sem, hogy az abból származó, a bankszámlán megjelenő pénz bűnös eredetéről a vádlottaknak nem kellett tudniuk.

A rendelkezésre álló bizonyítékok - melyeket az elsőfokú bíróság helyesen értékelt - úgy mint a sértett cég képviselőjének vallomása, az általa rendelkezésre bocsátott iratok és az a tény, hogy az átutalt összeget a nyomozó hatóság a sértett részére visszaadta, kellően bizonyítják az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítását, miszerint az alaphűncselekműny megtörtént. Ebben a körben az elsőfokú bíróságnak kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy az adott történeti tényállás a hazai Büntető Törvénykönyvűnk szerint büntetendő cselekműny diszpozícióját valósította-e meg. Ebben a körben pedig az elsőfokú bíróság helyesen foglalt el igenlő álláspontot.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a III. rendű vádlott védőjének azon okfejtését sem, mely szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett teljes körűen eleget.

Az indokolási kötelezettség megszegése akkor áll fenn, ha valamely büntetőjogi főkérdéshez kapcsolódó tény vagy jogkérdés kapcsán nem állapítható meg, hogy a bíróságot döntésében milyen indokok vezették. Az elsőfokú bíróság viszont kellő indokát adta annak, hogy mely tények alapján látta megállapíthatónak a vádlottak büntetőjogi felelősségét, így a másodfokú bíróság megítélése szerint az ítélet indokolása nem olyan fokban hiányos, ami a másodfokú érdemi felülbírálat elvégzését megakadályozta volna.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére, ezért a bizonyítékok mérlegelését támadó, felmentés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított, érdemében megalapozott tényállás alapján helyesen következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére, az általuk elkövetett bűncselekményt azonban tévesen minősítette.

Osztotta az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat, mely szerint a vádlottak magatartásából nem lehet levonni azt a következtetést, hogy a más által elkövetett büntetendő cselekményből származó pénz eredetének eltitkolására és elleplezésére törekedtek. Az eltitkolás ugyanis passzív magatartást feltételez, csak akkor bír relevanciával, ha az elkövető jogilag előírt kötelessége lenne az adatok feltárása. Az elleplezés viszont aktív magatartás, amellyel az elkövető az alaphűncselekményből származó dolog és az alaphűncselekmény közötti kapcsolatot igyekszik eltüntetni. Jelen esetben azonban a vádlottak részéről sem eltitkolásra irányuló passzív, sem elleplezésre irányuló aktív magatartás nem volt megállapítható.

Az ügyészi és védelmi állásponttal szemben a Btk. 399. § (1) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűncselekmény egyébként nem is célzatos bűncselekmény, csupán az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott cselekmény tekintetében kívánja meg a jogalkotó a célzatosságot. A célzat itt a bűncselekményből származó dolog eredetének eltitkolása, elleplezése, illetve alaphűncselekmény elkövetőjével szemben indított büntetőeljárás megghiúsítása, de a b) pont esetében nincs megkövetelve ilyen célzat.

Jelen esetben az irányadó tényállás szerint I. rendű vádlott az alaphűncselekményből származó pénz egy részét a bankban fel akarta venni készpénzben, azaz meg akarta szerezni a III. rendű vádlottnak, míg egy más részét átutalás során fel akarta használni. Így ez a cselekmény a Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont 2. fordulata, b) pont 4. fordulata szerint minősül, az 50.000.000,- forintot meghaladó elkövetési értékre tekintettel pedig a (4) bekezdés b) pontja szerint különösen nagy értékre követték el.

A Btk. 7. §-ában írtak szerint szándékosan követi el a bűncselekményt, aki a cselekményének következményeit kívánja vagy e következményekbe belenyugszik. Jelen esetben a vádlotti tudattartalmat nem a megszerzés vagy felhasználás tekintetében kellett vizsgálni, hanem abban a körben, hogy a vádlottak tudattartalma kiterjedt-e arra, hogy a pénz más által elkövetett bűncselekményből származik.

Ezzel összefüggésben nem kétséges, hogy az I. rendű vádlott, aki semmilyen gazdasági tevékenységet nem végzett a [cég neve] cég keretein belül, így tisztában volt azzal, hogy a számlára érkezett igen jelentős összeg eredete nem lehet tiszta - különös figyelemmel a III. rendű

vádlott által az eljárásáért ígért juttatás nagyságára -, ez egy bűnös pénz, ennek ellenére, ebbe belenyugodva akart rendelkezni ezen összeggel.

Ugyancsak tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a bűncselekményt a három vádlott társtetteségben követte el. A Btk. 13. § (3) bekezdésében írtak szerint társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg.

Jelen esetben kizárólag az I. rendű vádlottnak volt a cég számlája fölött rendelkezési joga, mint a cég ügyvezetőjének, így csak ő vehetett fel onnan készpénzt és csak ő adhatott átutalási megbízást, ezért ő a bűncselekményt a Btk. 13. § (1) bekezdése szerinti tettesként követte el.

A II. rendű vádlott a bűncselekmény elkövetéséhez az I. rendű vádlottnak szándékosan segítséget nyújtott. Az II. rendű vádlott a számlán lévő pénzt nem tudta volna sem megszerezni, sem felhasználni, magatartása abban merült ki, hogy elszállította az I. rendű vádlottat a bankhoz és az I. rendű vádlottat támogatva beszélt a banki alkalmazottakkal, ezért a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnszegédi magatartást tanúsított.

A III. rendű vádlott pedig utasítást adott az I. rendű vádlottnak, hogy mit tegyen a bankszámlán lévő pénzzel, így az I. rendű vádlottat bűncselekmény elkövetésére vette rá, azaz a Btk. 14. § (1) bekezdése szerinti felbújtó volt.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottak magatartása folytatólagos elkövetésnek minősül. Az I. rendű vádlott ugyanis ugyanazon összegre kívánta a bűncselekményt elkövetni, csak több alkalommal járt a bankban az ügyintézés kapcsán. Az azonos elkövetési tárgyra elkövetett különböző elkövetési magatartások, amennyiben azonos szándékra vezethetőek vissza, természetes egységet alkotnak, ezért a bűncselekmény minősítése körében a folytatólagos elkövetésre történő hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlottak által elkövetett bűncselekményt pénzmosás bűntette kísérleteként [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont 2. fordulat, b) pont 4. fordulat, (4) bekezdés b) pontja] szerint minősítette, melyet az I. rendű vádlott tettesként, II. rendű vádlott bűnszegédként, III. rendű vádlott pedig felbujtóként követett el.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban maradt, hiszen nem járt eredménnyel az I. rendű vádlott pénz felvételére, illetve átutalására irányuló magatartása. E körben nem osztotta a III. rendű vádlott védőjének alkalmatlan kísérlet megvalósulására (Btk. 10. § (3) bekezdés) vonatkozó álláspontját, figyelemmel arra, hogy az I. rendű vádlott elkövetési magatartása nem a szerződések benyújtása, hanem a készpénzfelvételi és átutalási megbízások benyújtása volt.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság által értékelt körülményeket a másodfokú bíróság az alábbiak szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

Enyhítő körülményként az I., II. és III. rendű vádlottak javára értékelte, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, a III. rendű vádlott vonatkozásában továbbá helyesen azt, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, a II. rendű vádlott tekintetében, hogy bűnszegédi magatartási tanúsított.

Mellőzte annak enyhítő körülményként történő értékelését, hogy a cselekmény megvalósítása és elbírálása között jelentős idő telt el. A bűncselekmény tárgyi súlyára, az elkövetés körülményeire tekintettel nem mondható jelentősnek az az időmúlás, amely a cselekmény elkövetése és az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala között eltelt. A 2/2017. (II.10.) AB határozatban foglaltak szerint, amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, akkor azt és az enyhítés mértékét határozatának indokolásában rögzítenie kell. Jelen esetben azonban csupán a cselekmény óta eltelt időmúlás az, amely enyhítő körülményként értékelhető, ezért nem szükséges enyhítés tartamának a meghatározása.

A súlyosító körülmények köréből mellőzte a másodfokú bíróság a társas elkövetésre történő hivatkozást.

Helyesen az I., II. és III. rendű vádlottak terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyára és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára figyelemmel mindhárom vádlottal szemben indokolt és szükséges a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében szabadságvesztés büntetés kiszabása.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az I. és III. rendű vádlottakkal szemben három év tartamban kiszabott szabadságvesztés büntetés arányos, hiszen nyomatékos súlyosító körülmény az I. rendű vádlott tekintetében, hogy felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt, míg a III. rendű vádlott tekintetében, hogy irányító-szervezőként követte el a bűncselekményt. A belső arányosságra figyelemmel, ezért a II. rendű vádlottal szemben két év tartamban kiszabott szabadságvesztés büntetés a bűnsegédi magatartására figyelemmel arányos, mint ahogy arányosnak ítélte a másodfokú bíróság a közügyektől eltiltások tartamának meghatározását is, ezért a kiszabott büntetések súlyosítása, illetve enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket az ítéletábra nem ítélte alaposnak.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság pontatlanul hivatkozott a közügyektől eltiltás körében a Btk. 61. § és 62. §-ára, mert az helyesen 61. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdés, ezért azt helyesbítette.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III. rendű vádlottat eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozásától. A III. rendű vádlott nem foglalkozásának felhasználásával követte el a bűncselekményt, hiszen a cég ügyvezetője az I. rendű vádlott volt, ezért a Btk. 52. § (1) bekezdés d) pontjában meghatározott törvényi feltétel a III. rendű vádlott esetében nem áll fenn, ezért a másodfokú bíróság ezen mellékbüntetés kiszabását a III. rendű vádlottal szemben mellőzte.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az eljárás tárgyát képező bűncselekmény súlyához képest aránytalanul magas a bűnügyi költség, ezért egy részének megfizetése alól a vádlottakat mentesítette. Az elkövetési értékre és a bűncselekmény büntetési tételére tekintettel az ítéletábra álláspontja szerint a vádlottak terhére megállapított bűncselekmény nagy tárgyi súlyú, erre figyelemmel az eljárás során felmerült bűnügyi költség nem eltúlzottan nagy, az kizárólag fordítási és tolmácsolási díj kapcsán merült fel, amiatt, hogy a bűncselekményt Szlovákiában követték el, ezért a másodfokú bíróság a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján

egyetemlegesen kötelezte az I., II. és III. rendű vádlottakat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A fent kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla sem a vádlottak terhére, sem a vádlottak javára előterjesztett fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, azonban az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része tévesen tartalmazta az eljárás során lefoglalt bűnjelek jelenlegi nyilvántartási számát, ezért azt helyesbítette.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. március 5.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

. Katona Dorottya s. k.
előadó bíró

dr. Kiss Dániel s. k.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.467/2018/11. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.302/2017/22. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2019. március 5.

Szeged, 2019. március 5.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke